

Zera Shimshon

by Rabbi Shimshon Chaim Nachmani zt"l

Published Mantua 1778*

Chapter XXX: Kedoshim (Lev. 19:1–20:27)

Essay 5. Love, prayer, and communal merit

פסוק "אהבתי פי-ישמע ה' את-קולי תחנוני". קשה דהנה לו לומר "תאבתי", דמה ענין אהבה לכאן. וזאת היא הקושיא שהרגיש רבא, ותרץ אימתי אני אהובה לפניך וכו' כמו שכתבו המפרשים ו"ל.

There is a verse: **“I love that the L-rd will hear my voice, my supplications.”**¹ It is **difficult, for it should have said “I longed,” for what is the relevance of love here? This is the difficulty that Rava noted, and he answered: “When [do I know that] I am loved by You? When You hear the voice of my supplications,”**² **as the commentators of blessed memory have written.**

ועוד הנה אפשר לומר שרצה לרמוז מה שמצינו בכתבי הרב ו"ל שיש לו לאדם קודם תפלתו לקבל עליו מצות "ואהבת לרעה כמוך", שאם לא כן אין תפלתו מקובלת, ולכן אמר הכתוב "אהבתי" בלבי כל בני האדם כשאני רוצה שישמע "את-קולי תחנוני".

First Explanation: **Furthermore, it is possible to say that he wished to hint to what we find in the writings of the Rabbi of blessed memory (Isaac Luria, of blessed memory, in *Sha'ar HaKavanot*), that a person must, prior to his prayer, accept upon himself the mitzvah of “you shall love your fellow as yourself,”**³ **for if not, his prayer is not accepted. Therefore, the verse says, “I have loved”—all people in my heart—when I wish that He hear “my voice, my supplications.”**

* English translation: Copyright © 2026 by Charles S. Stein. Additional essays are available at <https://zstorah.com>

¹ Ps. 116:1.

² Rosh Hashanah 17a; Pesachim 118b.

³ Lev. 19:18.

ועל זה יובן מה שאמרו ו"ל בפרק ג' דסנהדרין כל שלא דיבר עמו שלשה ימים באיבה, לא נחשדו ישראל על כה. דקשה מאי שנא חטא זה מכל שאר חטאים מאי טעמא לא נחשדו. אלא דהואיל שכל אדם מישראל צריך לקבל עליו מצוות ואהבת וכו' קודם תפלה, לא נחשדו להיות להם שונאים. והאי דנקט שלשה ימים ועלה קאמר כי לא נחשדו ישראל על כה ולפי דרכנו אפילו יום אחד אינו חשוד הואיל שבכל יום קודם תפלתו צריך לקבל עליו וכו'. יש לומר שלפעמים יש מי שלא יתפלל שלשה ימים כגון הבא מן הדרך אל תפלל שלשה ימים לפי שאין דעתו מיושבת עליו.

Because of this, we can understand what [the rabbis] of blessed memory said in the third chapter of Sanhedrin:

One who loves or one who hates [a litigant is disqualified as a witness or judge]. [One who] loves, this is his groomsman. [One who] hates is **anyone who, out of enmity, did not speak with [the litigant for] three days.** [The Rabbis] said to [Rabbi Yehuda]: **The Jewish people are not suspected of [bearing false witness due to love or hate].**

- Sanhedrin 27b

This is difficult to understand: What is different about this sin from all other sins? Why are they not suspected of it?

Rather, since every person of Israel must accept upon himself the mitzvah of “you shall love your fellow as yourself” prior to prayer, they are not suspected of harboring hatred. It says he is disqualified if he does not speak with the litigant for “three days,” about which it says that Israel are not suspected of this. According to our approach, even for one day he is not suspected of avoiding the litigant out of hatred, since before his prayer every day he must accept this upon himself the mitzvah of “you shall love your fellow as yourself.” However, one may say that sometimes there is one who will not pray for three days, such as the teaching that one who comes from the road should not pray for three days, because his mind is not settled upon him.⁴

Thus, the acceptance of prayer is dependent not only on one’s relationship with G-d, but on one’s relationship with other people.

⁴ Eruvin 65a.

ועוד יש לומר דאמרו ו"ל המתפלל על חבירו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחלה, ועל זה אמר אהבתי את חבירי כמוני והתפללתי עליו במה שצריך אף לי, ובזה "ישמע ה' את קולי" דהיינו מה שאני מצטער עליו אף על פי שלא התפללתי על עצמי, ועוד "ישמע . . . תחנוני" היינו מה שהתפללתי לצורך חבירי.

Second Explanation: Furthermore, it may be said that [the rabbis] of blessed memory said: **One who prays for his fellow while he himself needs that same matter is answered first.**⁵

Regarding this it says: "I have loved my fellow as myself, and I prayed for him in that which he needs, which I too need. In this way, "the L-rd will hear my voice," meaning the distress I feel on his behalf, even though I did not pray for myself. Also, "and He hears . . . my supplications," meaning that which I prayed for the need of my fellow.

ועוד יש לומר כשאני אוהב כל ישראל כמוני אם כן אני מתפלל כל תפלותי בלשון רבים, ואז בודאי ש"ישמע ה' את קולי" דזכותא דרבים עדיף. ובדרך זה יובן הפסוק "לך עמי בא בחדריך" וכו' חבי כמעט רגע עד יעבור זעם. וקשה מה רצה לומר חבי כמעט רגע, ומי הבטיח לנו שחמתו של הקב"ה תעבור פרגע, ולמה הוצרך לומר כן, וכי פוננת הכתוב היא לומר שאף על פי שילך להסגר לבדו אל יתיירא להשתהות שם זמן מרובה פי כמעט הזמן יעבור הזעם, ויהיה זה כמו תקנה או בשורה טובה שנתן לו כדי שילך להתחבא וזו תמיהא גדולה, וכי אם לא יתן לו תקנה זו לא ילך להתחבאות בתמיהה, וקלא "עור בעד-עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו".

Third Explanation: Furthermore, it may be said: when I love all Israel as myself, then I pray all my prayers in the plural form, and then certainly "the L-rd will hear my voice," for the merit of the many is greater.

In this way the verse is understood: "Go, my people, enter your chambers and lock your doors behind you; hide for but a brief moment, until the wrath passes."⁶ The difficulty is: What does it mean by saying "hide for but a brief moment"? Who has assured us that the wrath of the Holy One, Blessed be He, will pass in a moment? Why was it necessary to say this? Is the intent of the verse to say that although he goes to shut himself in alone, he should not fear to remain there a long time, for in a short time the wrath will pass? Is this like a hope or good tidings that it gives him, so that he will go hide?

This is a great wonder; for if it did not give him this hope, would he not go to hide? Surely " 'skin for skin,' and all that a man has he will give for his life."⁷

⁵ Bava Kamma 92a.

⁶ Isaiah 26:20.

⁷ Job 2:4.

ונראה לומר דסיפיה דקרא בא לתרץ קושיא הנזכרת על רישיה, משום דאמרינן במסכת תענית בזמן שהציבור שרוי בצער אל יאמר אלה לביתי אוכל ואשתה ושלום עליה נפשי, ואם עושה כן אל יראה בנחמת צבור. ואם כן קשה איך קאמר הכתוב כאן לה עמי בא בחדריה דהיננו לומר שיפרוש מן הצבור, לכן אמר חבי כמעט וכו' כלומר אף על פי שאתה מוכרח לפרוש מן הצבור דדבר בעיר פנס רגליה, יש לה להיות יושב ומתפלל עליהם ולצפות לישועתם בכל רגע ורגע, כדאמרינן צפית לישועה, וכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו ועל דרך זה יש לה לצפות שמכח תפלתה שתתפלל בכונה גדולה תעלה ותצמח ישועת הצבור.

It seems to say that the end of the verse comes to answer a difficulty that arises from its beginning. For we say in tractate Ta'anit (11a): When the community is in distress, one should not say, "I will go to my house, eat and drink, and peace be upon my soul"; and if he does so, he will not see the consolation of the community. If so, it is difficult to understand, how can the verse say here, "Go, my people, enter your chambers," meaning that he should separate from the community? Therefore it says, "hide for but a brief moment," etc.—that is to say, even though you are compelled to separate from the community, for "when there is plague in the city, gather your feet,"⁸ you must remain and pray on their behalf and anticipate their salvation at every moment, as we say, "Did you anticipate salvation?"⁹ Every generation in which the Temple is not rebuilt in its days is considered as if it was destroyed in its days.¹⁰ In this way, you should hope that through the power of your prayer, when you pray with great intention, that the salvation of the community will arise and flourish.

Thus, he separates physically, but remains fully bound to the community through prayer and anticipation.

* * *

⁸ Bava Kamma 60b.

⁹ Shabbat 31a.

¹⁰ Yerushalmi Yoma 1:1.